

Ако искаш да развиеш ти талант и фантазия,
ела при нас в Езиковата гимназия!

ОБЪЕКТИВ

Б. Брехт

БРОЙ 9
МАРТ
2010 г.

НАЙ-ТЕЖКАТА ТИТЛА – ЖЕНА

По случай международния ден на жената 8 март ние – колективът на вестник „Обектив“ – решихме да изненадаме дванадесетокласниците с една анкета, която правото да попълнят имаха само момчетата. В тази анкета ние включихме четири приза Мис, с които да зарадваме победителките като подарък за 8 март.

лив приз бе присъден на нея, тъй като участниците в нашата анкета я определиха като „принцесата“ на випуска – същевременно красива, но и доста капризна. Е, честито!

Третата по ред категория бе за Мис Интелект. Интелектът на жената често бива пренебрегнат от мъжкия пол. Доказателство за

сексапилен вид. Надяваме се, че тя вече е свикнала с мъжките погледи, тъй като, увенчана с тази титла, тя няма да може да се отърве от тях.

Честито на всички миски! Нека не забравят, че освен тези титли, които получиха днес, те носят най-тежката титла – ЖЕНА. А в наши дни да бъдеш жена, никак не е лесно.

Борбата между интелекта и сексапила, усмивките и капризите беше жестока. Предлагам ви да видите кой какво спечели.

Първият ни приз е Мис Усмивка. В тази категория Десислава Манолова от 12 а клас единодушно спечели гласовете на момчетата. Това не е първата награда за хубавата Деси. Миналата година тя се нареди на трето място сред красавиците в ЕГ. Съучениците ѝ я определят като жизнерадостна и винаги усмихната, за това ѝ пожелаваме да си остане все същата и занаяпред.

Следващата ни номинация бе за Мис Каприз. Като че ли тук надпреварата бе най-жестока. Но накрая първото място взе Силвия Шахбазян от 12 д клас. Този закач-

това е, че доста момчета бяха записали в категория Мис Интелект „няма такава“. Е, време е да ги разочаровам и да съобщя, че Мис Интелект заслужено спечели Атанаска Терзийска от 12 е клас. Поздравяваме я и пожелаваме на миската още много успехи и радости.

Нашата четвърта категория е за най-сексапилно момиче сред дванадесетокласничките. Нямахме момче, което да не беше попълнило тази категория в анкетата. Макар че, предполагам, е било доста трудно да изберат между всички свои сексапилни съученички. Трудно или не – имаме нашия победител – Радослава Атанасова от 12 д клас, момичето, покорило мъжките сърца със своя

Съвременната жена е отговорна, силна и амбициозна. Тя знае какво иска от живота и не се страхува да го получи. Оцеляващите съвременни жени са и умни жени. Какво означава „умна жена“ ли? Умната жена е онази, която ясно осъзнава своята стойност и властта, която притежава. Умната жена знае как да посреща и отвърща на предизвикателствата. Умната жена знае коя е и уважава себе си. Тя е способна да направлява поведението си и своя живот. Умната жена може на моменти да забрави маските, кариерата, амбицията, злобата, да погледне напред с усмивка, да се огледа около себе си и да си каже: Да, аз съм щастлива, защото съм жена!

Стилияна Янева, 9.^а клас

На 16 февруари от 14 часа в отдел „Изкуство“ на Регионалната библиотека „Никола Фурнаджиев“ се проведе състезание на тема „Познавате ли българската и световна фантастика?“. Отначало трябваше да е съревнование между три училища, но впоследствие се стигна до двубой между Езиковата и Математическата гимназия. Всеки отбор имаше по петима състезатели. Представителите от нашето училище бяха Атанас Апостолов 9 е, Илия Благов 9 е, Диана Зайкова 11 д, Теодора Ангелова 11 д, Павел Найденов 12 е. Те бяха подготвени за състезанието от Тодор Тодоров. Зададените въпроси бяха 20 на брой, като сред тях имаше такива, в които двата отбора си съперничеха, и индивидуални. Публиката имаше право да подсказва на отборите само по 3 пъти за всяка една от гимназиите. Журито – Иван Велков – председател на клуба по фантастика „Аркадий и Борис Стругацки“, Пазарджик, Милена Савова и Ташос Митусис, членове на същия клуб, Дилан Благов – председател на клуба по фантастика „Иван Ефремов“, София и Юрий Илков – член на този клуб. Всеки от журито даваше за отговор съответно от 0 до 3 точки.

Състезанието започна точно в 14 часа, но отборите бяха там час порано. Двубоят се радваше на голям интерес. Публиката преизпълни отдела. Появиха се репортери от Телекабел, които заснеха набързо случващото се и си тръгнаха в рамките на няма и половин час. Въпросите бяха както по предварително обявените книги, така и от обща култура, свързани с този жанр от литературата. И двата отбора бяха ентузиазирани, но при всеки задаван въпрос ушите на нашите съученици се „наостряха“, а очите им светваха, което беше повече от ясен признак за нас, че те нямат намерение да губят. Сред едни от най-интересните въпроси бяха „Избройте книги, по които са направени

„ФАНТАСТИЧЕН“ ДВУБОЙ

филми“ и „Филми, по които са направени книги“. Журито беше строго, но недотам справедливо. Оценяваше помощта от публиката на МГ-то с много по-високи оценки и на места ощетеняваше ЕГ-то. Александър Карагеоргиев показа впечатляващи знания, когато помогна много за един от въпросите, но за съжаление не беше оценен подобаващо.

Истината е, че до последно не се знаеше кой ще победи. И двата отбора бяха добри, но има ли смисъл да пояснявам, че Езиковата водеше по знания. Нашият отбор беше много по-подготвен и успя да защити отговорите си и дори да поправи грешките на другия отбор, което съвсем нечестно не беше възнаградено от журито с допълнителни точки. Крайният резултат беше 110:129 за математическата гимназия. Дори журито при обявяване на резултата призна, че отборът на ЕГ-то се е справил по-добре, но е имал нещастieto да изтегли

трудни въпроси и съответно три нули, които много дръпнаха отбора надолу. Победителите получиха по 3 книга на издателство „Ернор“, а за нашите представители наградите бяха осигурени от издателство „Бард“. Всеки играч беше отличен с грамота.

Тази година се навършват 35 години от създаването на клуба по фантастика. По този случай през май месец ще бъде издадена книга за изминалите години. Всеки, който се интересува от фантастиката, може да получи информация за клуба в Регионалната библиотека. Също така вече е налице и обещаното ни като „реванш“ състезание за фантастично кино.

Не остава друго освен да пожелаем повече успех на отбора следващия път, защото те знанията си ги имат.

**Репортери: Силвана Тонкова, 9^е,
Елена Тилева, 9^е,
Любомира Миланова, 9^б**

ЕГ „Б. Брехт“ отдавна се слави с талантливите си ученици, но дали талантът е достатъчен, за да се покоряват върхове, или старанието и трудът са ключът към успеха? Това ще ни каже Атанаска Илинчева, която през 2009г спечели стипендия от конкурса „1000 Стипендии“. Нейният преподавател по БЕЛ г-жа Попова ни разкри какво се крие зад успехите на талантливото момиче: „Насето е прекрасно момиче, което може да каже всеки, който я познава. Тя е чувствителна, емоционална и в същото време е много премерена, целеустремена, всеотдайна към желанието и стремежите си. Спечеленият от нея конкурс „1000 Стипендии“ не е първият, в който участва. Тя има опит в словото, защото работи в тази посока, участвайки във всички олимпиади по литература. Била е част от екипа на училищния вестник със своите материали. Нейният успех доказва възгледа ми, че за голямо постижение човек се готви, а не го получава като даденост, така че ѝ желая успех на бъдещите изпити!“

Ето какво ни разказа Атанаска Илинчева – момичето, с което тряб-

УСПЕХЪТ НЕ ЗАВИСИ ОТ СЛУЧАЙНОСТТА

ва да се гордеем и на което да погръждаваме.

Кога се яви на конкурса и как се подготви за него?

Конкурсът съществува от няколко години. Разбрах от една приятелка, която също е спечелила стипендия. Случи се през миналата 2009 г. Потърсих в сайта на фондацията информация за конкурса. Там бяха публикувани около 20 теми за есе. Аз се спрях на литература – моят любим предмет. Темата, която избрах за есе, е „Във всяка област на човешкото познание се крие бездна от поезия“. Невероятно креативна мисъл на Константин Паустовски! Интересното е, че пропуснах крайния срок, тъй като обърках местата на подателя и

получателя върху писмото и няколко дни по-късно то пристигна къщи. Все пак, по снизхождение на съдбата, един мой любим човек (Лазар) пуснал тайно отново цялата камара от документи. Аз разбрах седмица по-късно и бях много изненадана (разбира се приятно). След това през юни на път за морето разбрах, че съм класирана за втори кръг, който се състои в интервю по телефона. Самото интервю се проведе към края на септември. Интервюиращи бяха една дама и един психолог. Беше много интересно, но и притеснително. 23 минути продължи изпитанието. Помолиха ме да разкажа за себе си, зададох ми много въпроси, свързани с литературата – любими книги, кратък анализ. Залавяха се дори за фрази от моите отговори. На финала трябваше да защитя и есето си, да определя каква е структурата на едно есе, да обясня защо моето е по-различно. Беше напрегнато, но аз отстоявах себе си и ги заливах с поток от думи при всеки въпрос. Това беше всичко, от април до октомври, когато излезе класирането и моето име беше в списъка.

ЛИЦА ОТБЛИЗО: УСТРЕМЕНИ НАПРЕД

Скъпи приятели, ще ви запознаем с нашите нови „лица отблизо“. Това са Никол Николова 9 в клас и Милен Методиев 9 з клас, които миналата година спечелиха парични награди по програмата „Силен старт“ на Пощенска банка при външното оценяване в края на подготвителен клас. Също така Никол представи достойно себе си и гимназията ни на Националната олимпиада по немски език за 2008-2009 година в Ямбол и взе „скромното“ първо място.

НИКОЛ

МИЛЕН

ПЪЛНО НАИМЕНОВАНИЕ НА СЪСТЕЗАНИЕТО?

Национална олимпиада по немски език 2008/2009 г.

Външна проверка по френски език 2008/2009 г.

КЪДЕ И КОГА БЕШЕ ПРОВЕДЕНО?

В Ямбол на 25.04.2009 г. в ГПЧЕ „Васил Карагьозов“.

В Пазарджик на 23.06.2009 г. в ЕГ „Б. Брехт“.

КАКВО ТОЧНО БЕШЕ?

Компонентите бяха обичайните: четене с разбиране, „на-дупчен“ текст и съчинение.

Беше писмен изпит, съставен от различни елементи, който се провежда в рамките на 3 часа.

КОЕ МЯСТО ВЗЕХТЕ?

Първо място.

Не е уточнено, но съм сред първите сто души с най-високи оценки в страната.

КАКВА БЕШЕ НАГРАДАТА?

Едни приятни 960 лв., които чудесно се вписаха в плановете ми.

Сумата беше 550 лв.

ОТ КОГА ИЗУЧАВАШ ЕЗИКА?

Немският и аз вървим за ръка от дванайсетина години вече. Официално го изучавам от пети клас, но всъщност от осми – едва тогава се взех сериозно да надграждам знанията си.

Вече от година и половина.

КОЕ ТЕ ПОДТИКНА ДА УЧАСТВАШ В СЪСТЕЗАНИЕТО?

О, това е лесно! Обичам немския и просто щеше да е срамно да не се пробвам на олимпиадата.

Тази проверка е задължителна за всички.

С КАКВА НАГЛАСА ОТИДЕ НА СЪСТЕЗАНИЕТО?

Дозата притеснение беше доста голяма, както обикновено. Но бях сигурна, че мога да спечеля. Така и направих.

Първоначално бях леко неуверен, но след като приключих с теста, се успокоих, защото беше лесен и нямаше причина да се притеснявам.

ИМАШ ЛИ ПЛАНОВЕ ЗА ПО-НАТАТЪШНИ ИЗЯВИ?

Засега смятам само да се изявявам на обикновените олимпиади по немски. А за по-нататък... Кой знае?

Разбира се, стига да намеря подходящия начин.

ИМАШ ЛИ ЗА ЦЕЛ ДА СЕ ДОКАЖЕШ КАТО ЧОВЕК, ВЛАДЕЕЩ ЗАПАДНИ ЕЗИЦИ – ПОЛИГЛОТ?

Би било готино предизвикателство. За момента мога да се похваля само с български, немски и английски. Допълнително се занимавам и с японски. Но съм далеч от успеха там.

Да, езиците ме влечат и ми харесва да ги изучавам.

МОЖЕТЕ ЛИ ДА НАРЕЧЕТЕ ЖИВОТА СИ СЪСТЕЗАНИЕ?

Ха! Не че имам против да премеря сили с останалите, но причината, поради която уча и се явявам на олимпиади, не е да победа конкуренцията. Правя го просто защото искам. Искам да покажа и видя колко мога. Когато постигам успех, не се радвам, защото съм смачкала другите, а защото има резултат от усилията ми.

Не, не бих нарекъл живота си състезание, поне не все още. Но може би в бъдеще ще има такива моменти.

НА УЧИТЕЛЯ С ЛЮБОВ

Днес – само броени месеци преди завършването, всички ние, дванадесетокласниците, се обръщаме назад, за да си припомним първите си моменти в ЕГ. Разбира се, веднага в спомените ни изплуват страхът и вълнението, очакването, срещата на десетките непознати тогава лица. И там – сред тези непознати тогава лица, се появява образът на една очарователна дама – госпожа Фани Попова! Тази необикновена, лъчезарна и усмихната личност стана част от нашия училищен живот още в първите години в ЕГ. Едва ли има човек сред нас, който при споменаване на името ѝ да остане безпристрастен. Госпожа Попова винаги казва, че няма с какво да я запомним. Тогава ние питаме: „Кой ни изведе пред цялата гимназия, пред кмета и другите общински представители, пред представителя на Корпуса на мира да цитираме Шекспировите сонети, облечени в рокаджийски дрехи, с кожени якета и скъсани чорапогащници? Кой ни на кара да викнем в един глас „Long live Shakespeare and Rock!“? Отговорът е

един – Госпожа Попова!!! Ако Шекспир беше жив, сигурни сме, че щеше да ръкопляска от първия ред на публиката в онзи момент и тайничко да завижда на чудесните хрумки на госпожата. Не е лесно да се опише каква е, защото клишетата са безсилни, не са подходящи. Тя определено е учителят и приятелят, когото ще запомним и често ще посещаваме, когато станем студенти и ни домъчнее за нашето училище. Освен много добър учител по литература, госпожа Попова е изключителен човек. Тя живее толкова динамично, работи много, прекарва безсънни нощи, проверявайки нашите дълги писмени работи, но винаги, когато я срещнем, ни отваряща с усмивка и топъл поглед. Споделяла е с нас, че

много обича работата си, че за нея да си учител не е професия, а призвание. През всички тези години тя доказва верността на думите си. Днес виждаме в нея човека, който ни научи на много, който ни даде много. Ако трябва да я опишем с три думи, ще кажем, че госпожа Попова е Провокация, Хармония и Вяра, защото в рамките на 40 минути тя успява да отключи у нас усещането за тези три неща. Госпожа Попова... безсилни са всякакви думи пред тази изключителна личност! Ако училището е нашият втори дом, то безспорно можем да кажем, че госпожа Попова допринесе за това ние да се чувстваме като у дома си. Тя завинаги ще остане в нашите сърца!

Цветелина Бикова, 12.º клас

УСПЕХЪТ НЕ ЗАВИСИ ОТ СЛУЧАЙНОСТТА

(от стр. 2)

Сега, от дистанцията на времето мога да кажа, че конкурсът не изисква онази подготовка, която е необходима за научаването на една тема по история, например. Важно е да покажеш какво носиш в себе си, да проявиш цялата си оригиналност, да използваш таланта си и да бъдеш уверен. Да не мислиш за парите, а за другата, моралната награда от това начинание.

Ти си участвала с текстовете си в литературните сборници на училището. Да очакваме ли есето, с което спечели една от 1000 стипендии, в новия сборник на гимназията?

Самата аз си бях поставила за цел всяка година да имам публикувани творби в училищния сборник, за да ми остане личен спомен, с който да се гордея след години. Участвала съм с есето, интерпретативни съчинения и стихотворения. Обичам да си ги чета, така осъзнавам пътя, който съм изминала в гимназията, и виждам колко съм израснала. След това дълго встъпление ще отговоря на въпроса... да, есето ще бъде публикувано в сборника на училището.

Какъв е пътят към овладяването на най-силното оръжие – словото?

Според мене никой не може да каже точно какъв е пътят. Човек може и трябва да се развива и обогатява през целия си живот. Аз се старая да намирам винаги точните думи, с които да се изразя, за да бъде разбрана. Това усилие

постепенно се превръща в нещо мое. Категорично обаче ще кажа, че словото като най-силно оръжие е наистина изкуство, което те учи не само да говориш, а да изразяваш собствената си същност. То разтваря нови хоризонти, може да те заведе във вълшебни светове. За да го владееш, трябва да го обикнеш, да му се отдадеш. И тук е моментът да благо-

даря на г-жа Фани Попова, която още в 8-ми клас ми отвори малката вратичка към необятния свят на словото, за да мога днес да кажа, че пътят на словото е най-красивият път!

Смяташ ли, че България дава възможност за добро висше образование и развитие или си решила да търсиш такова в чужбина? Коя специалност си избрала да следваш?

Според мен България дава добро висше образование. Българските ученици получават ценно образование, въпреки някои проблеми в системата. Аз искам да уча в родната си страна, макар да зная, че след това вероятно трудно ще се реализирам, защото живеем в България на умните хора, но и на хората с малко възможности пред себе си. Решила съм да кандидатствам с БЕЛ и история. Искам да следвам Право.

О, 700 лева! Как ще оползтвоориш заслужената награда?

Тези пари ще отидат по предназначение, вече съм ги разпределила измислено. Всъщност 500 лв. трябва да бъдат преведени в дебитна карта. Вече имам известни постъпления :), а останалите 200 лв. са кредит за книги от една online книжарница. Имам право през цялата година да си поръчвам интересни и полезни книжки.

Експерт на вестник „Обектив“ ѝ пожелава успех на предстоящите изпити и късмет във всички начинания!!!

Гергана Атанасова, 9.º клас

АКО НИЕ НЕ ОТИДЕМ ПРИ ИЗКУСТВОТО, ТО ЩЕ ДОЙДЕ ПРИ НАС

Със сигурност всеки, разхождайки се из парк „Острова“, се е възхищавал на великолепните скулптури, направени от талантиливи ръце. Ние – журналистите от в. „Обектив“ и учениците от 9е клас – имахме честта да се запознаем с майстора на някои от скулптурите в парка, човека, без когото парк „Острова“ нямаше да е в красивия си облик, в който е сега – г-н Стефан

му нагласа е причина едни от най-добрите му творби да бъдат експонирани на открито, сякаш е върнал на природата онова, което ѝ е било отнето.

Впечатляваща беше неговата подготовка за срещата ни. Проф. Лютаков беше донесъл видео материал, с който ни показа как с майсторски умения един обикновен камък се превръща в изящна скулптура и как със сърчност и талант дори и най-незначителният на пръв поглед предмет придобива красота, блясък и буди възхищение.

Талантливият скулптор има многобройни изложби у нас и в чужбина. Сред индивидуалните му изложби могат да бъдат открити тези във Виена – „Винтгенщайн“, в Софийска градска художествена галерия и други. За своите скулптури той споделя, че всяко едно произведение носи послание, отправено към някого. „Моите послания са философски – за живота, раждането и смъртта. Ако можех да изразявам себе си с думи, не би имало смисъл да се занимавам с изкуство. Аз работя с езика на скулптурата, други с езика на музиката, трети с езика на текста и литературата“. Той не се нуждае от много зрители, до-

произведение ще краси пейзажа на нашия град. То ще изобразява „Св. Св. Константин и Елена“ – императорската двойка, майката и синът, закрилящи нашия град. За последната си творба споделя: „Искам да направя фигурите от керамика, за да мога да вкарам цвят в тях, за да изобразя цялата царственост и величественост, да доближа творбата до православните икони и до известните керамични икони на Първа българска държава.“ Бъдещата скулптура ще бъде официално открита на 21 май – деня на „Св. Св. Константин и Елена“ и празника на Пазарджик. Скулптурната композиция, висока около 3 м, ще бъде поставена в специална ниша на реставриращата се по проект на арх. Герасимов старата часовникова кула, която се намира на площада при Полицията.

За тези от нашите читатели, които се интересуват от скулптура и архитектура, той посъветва да потърсят някоя школа или кръжок и да рисуват

Лютаков. Човек, достоен за уважение и за гордост, че сме пазарджиклии.

Срещата ни с него продължи един учебен час – на пръв поглед кратък период от време, но достатъчно дълъг, за да събуди у нас възхищение от безспорния му талант. Той работи във всички жанрове на монументната и кавалентната скулптура, рисунка, инсталация и мултимедия. Пантеистичната

статъчно му е само един, който да го разбира. А за своето начално творчество разказва, че рисува от малък, в един момент се бил отчаял, но благодарение на упаритостта си успял да продължи с рисуването. Поощряван е от учителите, родителите си и от художничката Елисавета Несторова.

Успяхме да уловим и най-горещата новина около него – най-новото му

постоянно. А ако имат нужда от помощ, могат да се свържат и с него на e-mail: lyutak@yahoo.fr

И така, нашият вълнуващ час приключи. А всички ние се почувствахме творчески и духовно обогатени. Надяваме се, че това няма да е последната ни среща с този изключителен човек!

Репортер: Любомира Митева, 9.ª клас

ОЛИМПИЙСКИ НОВИНИ

На 6 февруари, докато шампионите в зимните спортове усилено тренираха, за да заслужат златен медал в Зимната олимпиада във Ванкувър, учениците с английски език в ЕГ „Бертолт Брехт“ също се потеха и полагаха усърдия във вихъра на един друг тип състезание. С желанието да покажат своите знания в областта на английския език, гимназисти от 8 до 12 клас се събраха пред вратите на училището за първия кръг на ежегодната олимпиада. Несъмнено най-голям бе броят на явилите се от осми клас – 34 ученици, 22-ма от които класирали се за Областен кръг. Сред тях с най-висок резултат се отличиха Виктория Торбанова (8е), Александър Рупцов (8д), Гергана Кацарова (8д) и Дима Генева (8д). Доста бяха и записалите се от девети клас – 19. Поздравяваме единадесетимата от тях, справили се успешно, най-високи резултати от които са постигнали Виктория Стоилова (9д), Илия Благов (9е), Стилияна Янева (9д), Дана Тилева (9д) и Марио Димитров (9е). Сред десетокласниците имаше 26 явили се, 16 от които ще продължат и на следващия кръг. Категоричен успех са показали Галина Ендрова и Мария Панайотова – и двете от 10е клас. Сред единадесети клас успешът също е завиден – от 16 записани: 9 класирали се за Областен кръг. Поздравления за Гергана Стаменова (11д), Борислава Кондикова (11е), Александра Пенова (11д). Разбира се, най-големи овации заслужават тазгодишните абитуриенти, 17 от които явили се на олимпиада. От дванадесети клас има 14 ученици, класирали се за областен кръг, 13 от тях са участвали в проекта „С грижа за всяко дете“. Ще споменем имената на най-изявилите се – Светослав Пецов (12е), Атанаска Терзийска (12е), Яна Малинова (12д), Ваня Димова (12е).

Веднага на другия ден – на 07.02.2009 г. най-амбициозните бяха на олимпиада по български език и литература. На този първи Общински кръг отлично се представиха София Петрова и Лилия Илчева от IX клас, Гергана Попова и Цветан Петров от X клас, Диана Зайкова, Екатерина Кошеджийска, Александра Пенова, Теодора Ангелова, Калина Колева от XI клас. Най-много са отличниците от XII клас: Нели Димитрова, Гергана Минчева, Атанаска Терзийска, Зорница Петрова, Силви Тилева, Весислава Пейчева, Иван Николов, Александър Карагеоргиев, Цветелина Бикова, Фанка Генчева, Адриана Дудова, Атанаска Илинчева.

На всички пожелаваме успех в бъдещите начинания и да продължават да защитават славата на ЕГ „Бертолт Брехт“.

Виктория Стоилова, 9.^а клас

АВАТАР – 3D ХИТЪТ НА ГОДИНАТА

Дългоочакваният филм на Джеймс Камерън „Аватар“ е вече факт! На 17 декември 2009 г. в България бе официалната премиера на „Аватар“, който се радва на изключителен успех и слава. С тази триизмерна продукция режисьорът на „Титаник“ се завръща след 12-годишно отсъствие и ни обещава незабравимо изживяване благодарение на специалните ефекти от ново поколение. Идеята се ражда преди 15 години, когато средствата за осъществяването ѝ все още не са съществували.

от Нулата, паралелни цивилизации: човешката с всичките ѝ научни постижения и фантастични космически кораби (действието се развива през 2154 г.) и местната на удивителните хуманоиди „На’ви“, които са посветени в най-голямата вселенска мъдрост. Мъдрост, която не признава граници, светове и планети. Космическият свят на Пандора е обогатен от мистериата на българския глас – пее Радка Варимезова.

Едно от изумителните неща на Пандора е неврологичната мрежа,

Филмът ни представя един нов и непознат свят, който съчетава прекрасни и едновременно с това смъртоносни форми на живот, през погледа на прикования към инвалидна количка бивш морски пехотинец Джейк Съли. Той е вербуван за опасна мисия на отдалечената на светлинни години планета „Пандора“, на която корпоративна организация добива рядък минерал, струващ на Земята милиони. Тъй като атмосферата на Пандора е силно токсична, е създадена Програмата „Аватар“. Чрез нея човешкото съзнание се прикрепя към управлявано от разстояние биологично тяло, способно да живее в смъртоносна среда. „Аватарите“ са генетично създадени хибриди на човешка ДНК и ДНК на местното население на Пандора – хуманоидите „На’ви“. Продукцията се прожектира в 3D формат, което ви гарантира пълно потапяне в историята и успешно приземяване на Пандора.

Както вече споменах, действието се развива на планетата Пандора, чиято флора и фауна спокойно може да се опише като: „спираща дъха“. Пред погледа на зрителите се разкрива един неопишуемо красив свят, чиито фосфоресциращи растения и дървета, левитиращи планини, обвити в облаци, и невероятните животински видове могат да предизвикат единствено възхищение. Зрелищни за наблюдение са и двете, също така изградени

свързваща всички растения и животни на планетата. Центърът на тази мрежа е голямо древно дърво, източник на мъдрост за На’ви. Това „Дърво на душите“ се намира в центъра на най-силното магнитно поле на Пандора.

„На’ви“ притежават специален орган, който наричат „връзката“ или на техен език „Тса’хейлю“. Посредством него те могат да се свързват и да контактуват на психично ниво с всички животни и растения на планетата, както и да чуват мъдростта, носеща се от гласовете на предците.

Разбира се, човешката раса вече е унищожила Майката Земя и водена от присъщата си алчност и глупост, е решена да стори същото и с Пандора.

Главните роли във филма са поверени на стойностни актьори като номинираната 3 пъти за „Оскар“ Сигорни Уивър (доктор Грейс Аугустин), Сам Уорингтън (Джейк Съли), Мишел Родригез (Труди Шейсън) и Джовани Рибизи (Паркър Селфридж).

Този страхотен филм ни учи да пазим планетата Земя, която е нашият дом. На’ви пазят своето Дърво, своя дом, защото там живеят, там обичат и там се раждат децата им. Нека се научим да пазим Майката Земя, както На’ви пазят своето Дърво, защото нашата планета е нашето минало и надеждата ни за светло бъдеще – за нас и хората, които обичаме!

Димитър Фиданов, 9.^а клас

Малко тракийско градче, част от силна стара държава с богато минало, успяла да пребъде векове и днес продължава да се бори за мястото си в този огромен свят. Красив, ценен, незаменим, вековен, неповторим – това е Пазарджик – нашият роден дом. Всяко цвете, всяка уличка и сграда, всяка градинка и паметник зорко пазят нашите спомени така, че те да оживяват всеки път, сякаш туко – що са се случили. Подайте ми ръка и нека поне за няколко минути се разходим из Пазарджик – непознатия град. Вижте го през моите очи и нека се докоснем до красотата, която откривам, скрита под праха на забързаното ежедневие.

Изгревът – той дава начало на всеки ден. Поне веднъж в живота си всеки от нас е имал изключителната възможност да наблюдава разпростиращите се кадифенорозови неправилни линии, причудливо допълнени от изящно лилаво – сини петънца на фона на небесния океан, докато златният диск плавно се издига над хоризонта. Не мога да не спомена, че изгревите приличат на хората, всеки един от тях е единствен по рода си. Специалистите биха облекли това явление в много теоретични понятия, които навярно няма да разберем, затова нека просто го наречем магия и без това не ни е останала много в днешно време.

Нека повървим малко по улиците рано сутрин, докато все още всички спят, а градът се къпе в романтичната светлина на първите слънчеви лъчи. Толкова е тихо и спокойно, сякаш сме единствените в този свят, сякаш той съществува в този момент само за нас. Мислите ни се подреждат, неразрешимите проблеми бледнеят пред величественото спокойствие, ние намираме покой. Дори сподобите и улиците спят. Градът и през деня е такъв. Попаднал в един привиден сън, в очакване на нещо по-значимо да се случи, подобно на нас. Тук-там се забелязват ранобудници, но въпреки това е тихо. И докато продължаваме да вървим към центъра на града, изведнъж осъзнаваме, че времето не е спряло, както ни се струва, защото колите вече усилено бръмчат наоколо, а хората, забързани и угрижени, потънали в световите си, се опитват да стигнат възможно най-бър-

зо до работните си места, за да започнат по-ранния ден на усилена работа. Е, сега не се ли чувствате късметлии! Ние просто се разхождаме и има още време, преди да трябва да заприличаваме на някой от тези хора. Ние все още имаме свободата си.

Улиците се пълнят с живот, а ние успяваме да стигнем до Градската градина – едно от любимите места на децата. Вижте ги как си играят. Още си спомням първия път, когато се качих на старата пързалка. Колко нетърпеливо очаквах да се плъзна, а когато се качих, ми се стори малко страшничко, но

жава на майка си, виждали сме ги всичките, познаваме ги – и те са хора като нас. А ето я и самата кула. Часовникът е почти винаги точен, но не това е най-забележителното в него. Забелязвали ли сте колко важна част от града е той? Та какво би била „Тортата“ без часовниковата си кула. Всеки от нас е седял на цветните пейки и поглеждал към нея. Слънчевите лъчи, които нежно я огряват, я карат да сияе с блясъка на миналото и надеждата за бъдещето. Кулата се е превърнала в носталгично превъплъщение на самия град. Може просто да кажем:

„Пазарджик – градът с часовниковата кула“ – и ще бъде достатъчно, за да накара всеки, който не е бил тук, да се зачуди и да пожелае да я види, а всеки съгражданин – да се усмихне.

Предлагам да ви заведе на любимото си място „Острова“. Там има за всеки по нещо – минизоопарк, колодром, в който всеки ентузиаст може да намери място за тренировка, дори нови приятели, кафенета, места за разходка и пейки за отдих. Невероятно място, на което с удоволствие можеш да загубиш представа за времето. Там си близо до природата, но и до града, забравяш за суматохата, но не спираш да се сблъскваш с хора, дошли тук,

за да избягат от реалността. Марица ще ни съпътства, за да ни разкаже за хората, които всеки ден я посещават. Тя не бели, по-скоро се усмихва. Разходката ни е към края си, но преди да свърши, нека ви заведе до „Кръста“. Нека си представим, че залезът е настъпил. От тук можем да наблюдаваме плавния преход към нощта, за да се полюбуваме на поредната малка магия, с която денят да завърши подобаващо. Аз трябва да ви оставя, но моля ви – продължавайте да се разхождате, опитвайки се да намерите колкото се може повече великолепия.

Независимо къде ще бъдем след години, аз никога няма да забравя Пазарджик. Тук винаги ще останат заключени копнежите, мечтите, грешките, безбройните щастливи мигове. Тук започна животът ми и за нищо на света не бих го заменила и за никой друг град. Пазарджик винаги ще остане моя роден град по паспорт и по душа.

Силвана Тонкова, 9. клас

въпреки това не избягах. Вие спомнете ли си? Толкова е приятно да чуеш ведрия детски смях и радостните им крясъци, след като знаеш, че само до преди няколко години си бил в техните обувки. Но нека не се оплитаме в спомени. Трябва да продължим напред към така наречената „Колона“. Забелязали ли сте как там винаги има хора? Рядкост е да видиш това място празно. Винаги има по едно момиче или момче, което нервно поглежда към часовника си, докато чака „съкровището си“ да дойде, или пък случайно срещнали се стари другари. Насочваме се към старата часовникова кула, бившата поща. Тук вече е невъзможно да чуеш мислите си, пък можеше да проникнеш в нечий други. В повечето случаи лицата на хората могат да ти кажат толкова много. Угрижени жени, опитващи се да си спомнят списъка с покупките, усмихнатите лица на компания от приятели, високо смеещи се на нещо, малкото момиченце, което усилено бута детската си количка и се опитва да подра-

– В такъв случай можеш да погледнеш бележника ми.

Любомира Миланова, 9. клас

СМЕХОТВОРНИЦА

Един дядо си спомня добрите стари времена:

– Като бях момченце, мама ме прашаше до магазина само с един лев и аз се връщах с 4 килограма картофи, два хляба, едно мляко, 10 яйца и опаковка чай. А сега това вече е невъзможно – прекалено много камери за наблюдение има.

☺ ☺ ☺

Вечерно училище. Час по алгебра. Учителят пише на дъската уравнение $X + 2 = 8$, след това се обръща към учениците и казва:

– Някой от вас може ли да намери X?

Скача въодушевена блондинка, притичва до дъската и тържествено сочи, казвайки:

– Аз, аз го намерих, ето го X!

☺ ☺ ☺

Иванчо се връща от училище и пита баща си:

– Тате, вярно ли е, че човекът е произлязъл

от маймуната?

– Ти да, но аз не.

☺ ☺ ☺

Бащата на Иванчо казва:

– Дай да ти вида бележника.

– Не мога. Дадох го на Петърчо – искаше да изплаши родителите си.

☺ ☺ ☺

– Жоро, защо баща ти днес беше в училището?

– Господжата го извика, за да се оплаче от поведението ми.

– И какво стана?

– Сега вика майка ми, за да се оплаче от поведението на баща ми.

☺ ☺ ☺

Връща се дете от училище и пита баща си:

– Татко, ти бил ли си войник?

– Да.

– И войниците от нищо не се страхуват, нали?

– Да.

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Гл. редактор: Бойка Лумбева,

Валентин Стоянов;

Редактори: Силвана Тонкова,

Гергана Куркова, Любомира Миланова,

Гергана Атанасова, Любомира Миланова,

Цвети Бикова, Елена Тилева,

Димитър Фиганова;

Графичен дизайн: Стела Папазова;

Фотограф: Силвана Тонкова;

Предпечат: Наталия Илинова;

Разпространение: Тодор Тодоров;

Адрес на редакцията:

гр. Пазарджик, ул. „Пиргон“ №1,

ЕГ „Бертолт Брехт“

e-mail: eg_obektiv@abv.bg

Печат: Беллопринт

тел. 44 04 00

e-mail: headoffice@belloprint.com

www.belloprint.com

12. А

12 е – класът, който не иска да се раздели с ЕГ, но се чувства готов да продължи. Казват за себе си, че са влезли в нашата гимназия плахи и срамежливи, но сега ще прекрачат прага ѝ за последен път като млади хора със самочувствие и амбиция. Този клас може да се похвали с това, че няма нито едно наказание през всичките 5 години, (което е доста уникално само по себе си). Сменили са трима класни ръководители и споделят, че всекиго ще запомнят с добро. Сегашният им ръководител – г-жа Додникова – за тях е не просто учител, но и добър съветник. 12 е си имат и своя песен. „Simply The Best“ на Тина Търнър е съпроводявала този клас през премеждията в любимото ни училище. С тази песен те кратко и ясно заявяват, че са просто най-най в ЕГ!

12. Б

12 з смятат, че в този клас са намерили приятели, че гимназиалните им години са преминали и в забавление, и в учене. Те обичат да купонясват, но не забравят и уроците. Може да се каже, че преследват смело мечтите си, имат амбициозни планове за бъдещето. У своята класна – Нина Радичева – те намират разбиране, сега, когато остава малко време в училище, се чувстват по-сплотени.

12. Ж

12 ж – В началото бяхме срамежливи, плахи, неуверени в себе си, индивидуалисти. В продължение на 4 години, благодарение на изживяванията в ежедневието, споделени моменти, забавленията и приключенията, станахме уверени, задружни, колективни дори в преписванията.

В спорта се изявяваме много добре. В модерна петобой сме на III-то място в България. 90% от учениците взехме шофьорски книжки. Сега казват, че никога не биха сменили класа си, за който и да е друг и мислят за бъдещето си, за ВУЗ, за работа, като никога не ще забравят училището си.

Определят се като умни, луди, диви купонджии.

Затова много е допринесла и класната им ръководителка Ася Гунчева, за която казват, че с вечната си усмивка ги успокоява и окуражава. Грижливо ги закрила и подпомага, за което от сърце благодарят.

12. З

